

HỒI 726

Kỳ Phùng Địch Thủ

Từ Tử Lăng nhìn Thạch Chi Hiền, có cảm giác như đang nhìn một người khác. Thạch Chi Hiền vẫn là một vị Tà vương lòng lầy giang hồ, không ai địch nổi. Không ai dám nghi ngờ vị đệ nhất cao thủ của Ma môn này, vẫn còn cái quyền uy thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Nhưng cũng hiểu lão đang ở trong hoàn cảnh bị người đời xa lánh, chẳng còn ai bên cạnh. An Long đã phản bội y, đêm nay có một kẻ lại bán đứng y, khiến y cảm thấy cô độc, còn Dương Hư Ngạn dần dần nổi lên, thay thế vị trí của Thạch Chi Hiền.

Dù cho Thạch Chi Hiền có thể ám sát Triệu Đức Ngôn, trọng tâm của Ma môn vẫn dần dần chuyển sang Dương Hư Ngạn. Một khi Dương Hư Ngạn dung hợp được võ công của Bất Tử ấn quyết và Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí Kinh, dù lão có khả năng cao bằng trời, muốn thu thập Dương Hư Ngạn của không dễ.

Tìm hiểu đến tận ngọn ngành, sở dĩ Thạch Chi Hiền lâm vào cảnh này, cũng là vì không cắt được tình phụ tử với Thạch Thanh Tuyền, đồng thời vẫn còn nhớ nhung Bích Tú Tâm. Như lão đã từng nói, trong thâm tâm lão, Thạch Thanh Tuyền còn quan trọng hơn cả việc thống nhất Ma đạo, tranh bá thiên hạ, cũng vì thế mà không hoàn thành được yêu cầu của Ma môn đối với lão.

Lần đầu tiên gã có cảm giác thân thiết và xót thương được kẻ địch đáng sợ này.

Cảm giác thân thiết xuất phát từ mối quan hệ vi diệu với Thạch Thanh Tuyền.

Từ Tử Lăng thở dài, bình tĩnh nói: "Chỉ cần Tà vương không ra tay trước khi giết Triệu Đức Ngôn, giữa chúng ta có thể tránh được mọi mâu thuẫn và xung đột."

Thạch Chi Hiền đưa mắt nhìn lướt qua Khấu Trọng và Hầu Hi Bạch, cuối cùng dừng lại ở Từ Tử Lăng, vẻ mặt đang bình thần chợt phá lên cười lớn: "Nói ra có lẽ các người sẽ không tin, ta có một thói quen rất xấu, thứ gì ta không lấy được sẽ phá hoại chứ không để cho người khác. Bây giờ Thạch mỗ không còn địch ý với Thiếu soái nữa, Tử Lăng không cần nói gì hết. Nếu các người chịu hợp tác, đối với các người có lợi chứ không có hại."

Khấu Trọng cười khố: "Kế hoạch của chúng ta rất đơn giản, đó là dụ Hương Quý và Hương Ngọc Sơn ra, khi thời cơ đến sẽ giết chết không tha, với miếng mồi là việc làm ăn tiền trang của Tư Đồ Phúc Vinh. Nếu để lộ chuyện này, cha con Hương Quý sẽ cao bay xa chạy, với tài lực và khả năng của bọn chúng, thiên hạ rộng lớn như thế này, biết tìm đâu ra? Nếu bọn chúng chạy ra Tái ngoại, chúng ta càng bó tay. Ta đã chân thành tiết lộ, không biết đại kế giết chết Triệu Đức Ngôn có phải vẫn tiến hành như cuộc nói chuyện trước của chúng ta hay không?"

Thạch Chi Hiền nở nụ cười lạnh lẽo và tàn khốc: "Đương nhiên! Ngoài ra ta còn sẽ hủy hoại thế lực của Lý gia, xem thử thiên hạ sẽ loạn như thế nào! Các người có thể tạm thời rời khỏi chỗ này, nhưng Hi Bạch phải ở lại, ta có chuyện muốn nói với Hi Bạch, ta sẽ tranh thủ mấy ngày nay chỉ điểm mấy món võ công cho hắn."

Lại một lần nữa Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cảm nhận được cảm giác bị Thạch Chi Hiền dắt mũi, cả hai nhìn về phía Hầu Hi Bạch.

Hầu Hi Bạch cảm thấy mình đã trở thành người thân duy nhất của Thạch Chi Hiền trong biển người mệnh mông, gật đầu: "Đồ nhi tuân lệnh!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng rời khỏi sào huyệt mới của Thạch Chi Hiền, đến chỗ vắng người bên kênh nói chuyện, lúc này còn hai canh giờ nữa là trời sáng, gió tuyết thổi mạnh, trời đất mờ mịt.

Khấu Trọng trầm giọng: "Ta có một cảm giác không may, rất có khả năng Thạch Chi Hiền đã biết mưu đồ của chúng ta không đơn giản chỉ là hành thích Lý Thế Dân, người thấy thế nào?"

Từ Tử Lăng cười khố: "Ta vẫn lo lắng vì điều này, vấn đề lớn nhất là đây không phải tác phong hành sự của bọn ta, bọn ta xưa nay chỉ phân thắng bại trên chiến trường. Ôi, làm thế nào đây?"

Khấu Trọng nói: "Trước khi ám sát Triệu Đức Ngôn, lão sẽ không vạch trần bọn ta, bởi bọn ta còn có giá trị lợi dụng. Sau khi Triệu Đức Ngôn châu trời, thần tiên cũng không đoán được lão Thạch sẽ đối phó thế nào với bọn ta, phương pháp duy nhất khi đó là diệt trừ lão."

Từ Tử Lăng kiên quyết nói: "Đành là như vậy!"

Khấu Trọng nhìn gã, một hồi sau mới chép miệng: "Nhưng người sẽ nói thế nào với Thạch Thanh Tuyền, dấu sao Thạch Chi Hiền cũng là thân phụ của nàng."

Từ Tử Lăng thở dài: "Vì đại cuộc, hy sinh cá nhân có đáng là gì, ai tàn nhẫn người đó mới có thể sống được, đến hôm nay câu nói này vẫn là châm ngôn cho bọn ta."

Khấu Trọng nói: "Cứ tạm thời xử lý như thế, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Trường An đã trở thành chiến trường tàn khốc, bọn ta cần phải nắm thật chắc bất cứ thông tin gì. Tử Lăng ngươi đi gặp Phong Đức Di, nhờ ông ta tìm cách dò hỏi Lý Uyên từ đâu mà biết được nơi ẩn thân của lão Thạch, như vậy bọn ta có thể biết được kẻ nào bán đứng lão Thạch."

Từ Tử Lăng hỏi: "Tại sao ngươi không đi cùng ta?"

Khấu Trọng đáp: "Ta phải đến Hiệp Xương Long ở Tây thị tìm vận may, gió tuyết thế này, ta nghĩ có cơ hội thăm dò tin tức."

Từ Tử Lăng đội nón trùm đầu, vỗ vai gã rồi ra đi. Khấu Trọng đứng ngẩn một lát rồi phóng về phía Tây thị. Sau mấy lần trời hụp, gã đã đứng trên mái nhà của một căn tiệm ở đối diện Hợp Xương Long, chuẩn bị trước tiên quan sát tình thế, nào ngờ chưa ngồi yên, phía sau có tiếng gió nhẹ, Khấu Trọng thầm kêu không ổn, quay đầu nhìn lại mới thở phào.

Thì ra đó là Bạt Phong Hàn, y lướt đến bên cạnh gã ngồi xuống, kéo mũ trùm đầu ra, thần sắc nặng nề, trầm giọng nói: "Trì Sanh Xuân vừa vào, đợi y ra, chúng ta sẽ trừ khử y ngay."

Khấu Trọng giật mình, rồi lại thấy thắc mắc, ngạc nhiên hỏi: "Nhưng kế hoạch ban đầu không phải là như vậy."

Bạt Phong Hàn bình tĩnh đáp: "Chúng ta không còn sự chọn lựa nào khác. Sau bữa tiệc Trì Sanh Xuân trước tiên đến Lục Phúc đồ quán, rồi đánh xe đến Quan Phúc lý ở Chu Tước đại lộ gặp một thương nhân tên là Ưu Bạch Tam, người có biết Ưu Bạch Tam là thần thánh phương nào không? Y chính là một thương nhân đến từ Bình Diêu, đã từng gặp qua Tư Đồ Phúc Vinh. Con rùa khốn kiếp Trì Sanh Xuân kia định rằng ngày mai sẽ hẹn y gặp Phúc Vinh gia của chúng ta. Con rùa đen này thật đáng ghét, nếu chẳng phải thấy y không về nhà, ta đã ra tay lấy mạng y rồi, bây giờ có thể Hương Quý đang trốn trong Hiệp Xương Long."

Khấu Trọng thấy lòng trầm xuống: "Ngoài ra còn có cách nào khác không?"

Bạt Phong Hàn cười mỉa: "Một cách khác là giết chết Ưu Bạch Tam, nhưng như vậy sẽ khiến Trì Sanh Xuân càng thêm nghi ngờ."

Khấu Trọng trầm ngâm: "Ưu Bạch Tam chỉ gặp mặt Phúc Vinh gia một lần, còn Phúc Vinh gia của chúng ta cải trang theo bức vẽ do Âu Lương Tài cung cấp. Phúc Vinh gia thật xưa nay không thích nhiều lời, giọng nói của Phúc Vinh giả hoàn toàn do Âu Lương Tài đích thân chỉ dạy, nói không chừng vẫn có thể qua mặt bọn chúng được. Nhưng huynh nói đúng, những người khác như quân gia Thân Văn Giang vừa nhìn đã thấy sơ hở, chỉ bằng cú giết phăng Trì Sanh Xuân cho rồi. Mẹ kiếp! Tại sao lại trở nên như thế này! Nếu tên Ưu Bạch Tam này mà nói ra chuyện xưa, Phúc Vinh gia của chúng ta lại quên bẵng, chắc chắn sẽ làm trò cười cho bọn chúng."

Bạt Phong Hàn nói: "Chuyện này trái lại không sao, vấn đề là Phúc Vinh gia của chúng ta cũng biết chuyện ở Bình Điều, không sợ người ta truy vấn."

Khấu Trọng thắc mắc: "Tại sao không có vấn đề?"

Bạt Phong Hàn mỉm cười: "Thiếu soái có còn nhớ thủ pháp 'bức cung độc môn' của ta đối với Quân Bình không? Sau đó chẳng những hấn quên hết mọi thứ mà còn trở nên dờ dề dể dãi."

Khấu Trọng cả mừng: "Ta nhớ rồi! Lôi đại ca sợ Trường An có người biết rõ Bình Điều, cho nên mới tốn nhiều thời gian dạy dỗ vấn đề này Phúc Vinh gia. Huống chi Phúc Vinh gia ngồi ở trên cao, thích đáp như thế nào là do hấn quyết định. Sự việc không thể trễ, cứ để tên Ưu Bạch Tam chịu khổ thay cho Trì Sanh Xuân một trận."

oOo

Từ Tử Lăng về đến Tư Đồ phủ, còn một canh giờ nữa trời mới sáng, tất cả mọi người đều về phòng nghỉ ngơi, chỉ có Lôi Cửu Chỉ mới vừa về và Tra Kiệt mặt mày ngơ ngẩn đang ngồi nói chuyện.

Rõ ràng Tra Kiệt đã kể lại chuyện ở Phong Nhã các, Lôi Cửu Chỉ lạc giọng kêu lên: "Cái gì? Ngươi và nàng đánh cờ?"

Từ Tử Lăng bước vào sảnh, cười hỏi: "Lôi đại ca nói rất mệt mà? Sao vẫn chưa đi ngủ?"

Lôi Cửu Chỉ đỏ mặt: "Ta lo cho các người nên ngủ cứ chập chờn. Bây giờ mới thức dậy, vừa ra là gặp tên tiểu tử hồ đồ này, theo đuổi mỹ nhân mà lại đi đánh cờ!"

Tra Kiệt lúng túng nói: "Thanh Thanh phu nhân chỉ giáo cho đệ, nàng nói Hỷ Nhi cô nương rất thích đánh cờ."

Lôi Cửu Chỉ vỗ đùi nói: "Té ra là vậy, đây gọi là lấy lòng người đẹp, sao không nói sớm?"

Tra Kiệt vừa tỏ vẻ như muốn nói: "Có cơ hội nào cho tiểu đệ nói đâu?", vừa nhìn về phía Từ Tử Lăng như cầu cứu.

Lôi Cửu Chỉ vẫn chưa chịu thôi, hỏi dần tới: "Vậy ngươi thắng hay thua?"

Tra Kiệt đáp: "Chúng ta hòa nhau!"

Lôi Cửu Chỉ kêu lên: "Hay! Hay lắm! Thắng thua bất phân, giỏi cho tên tiểu tử nhà ngươi, thế là phải đánh thêm một ván nữa để phân thắng bại rồi!"

Từ Tử Lăng hỏi: "Tài đánh cờ của Hỷ Nhi thế nào?"

Tra Kiệt ngượng ngịu đáp: "Không giấu gì Từ gia, tiểu Kiệt đánh cờ của không giỏi lắm, rất may Hỷ Nhi với thuộc hạ chỉ là kẻ tám lạng người nửa cân. Tuy nàng tấn công trước, thuộc hạ sợ xấu hổ nên toàn tâm toàn ý ứng phó, mỗi nước đi đều cẩn thận, miễn cưỡng cũng hòa nhau, không đến nỗi bị nàng coi thường."

Lôi Cửu Chỉ ngạc nhiên: "Thiên hạ hiếm có trận cờ vậy nào hòa nhau, đây là điềm đại hỷ!"

Tra Kiệt tiu ngưu: "Nhưng tiểu đệ vẫn không dám nói chuyện với nàng, không dám nhìn nàng."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Ngươi không nói gì với nàng sao?"

Tra Kiệt đỏ ửng mặt: "Nàng hỏi một câu thuộc hạ đáp một câu, đôi lúc nhìn lên nàng, như vậy có gọi là trò chuyện không?"

Lôi Cửu Chỉ lại hỏi: "Khoan hãy nói chuyện ngươi và nàng đối đáp thế nào. Ngươi cho ta biết hai người có hẹn hò nhau gặp gỡ nữa không?"

Tra Kiệt ấp úng đáp: "Nàng hẹn tiểu đệ giờ Mùi ngày mai đến Phong Nhã các đánh cờ!"

Lôi Cửu Chỉ cười ngặt: "Thành công rồi! Đây gọi là hồi sau sẽ phân giải. Không phải ta nói ngươi, tiểu Kiệt nhà ngươi nên bắt chước theo tiểu Tuấn. Tên tiểu tử đó gặp Hồ Tiểu Tiên, lập tức thay đổi trở thành cao thủ tuyệt đỉnh trong tình trường, cứ khen ngợi bốc trời. Nữ nhi thích nhất là được khen ngợi, không tin ngươi cứ hỏi Từ gia của ngươi đi."

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng nói: "Ta thấy thuận theo tự nhiên là tốt nhất!"

Tra Kiệt vội nói: "Thiếu soái cũng chỉ dạy thuộc hạ như vậy."

Bạt Phong Hàn phóng vào qua cửa sổ, chạy thẳng đến bàn, nói: "Mau gọi Tống nhị ca và tiểu Tuấn, sự việc có biến. Khấu Trọng đi tìm Trần Phủ rồi, nhưng yên tâm, chắc chắn sẽ qua chuyện này!"

Trước khi trời sáng tuyết ngừng rơi, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng thức trắng đêm rời khỏi Tư Đồ phủ, đi về phía Hoàng thành, trên đường gặp toàn quân và dân Trường An đang xúc tuyết.

Khấu Trọng nói: "Quân dân một lòng, thành như thế này khó đánh nhất, may mà điều này ta không phải lo"

Thấy Từ Tử Lăng im lặng không nói, gã lại bảo: "Không thể đánh giá thấp tên tiểu tử Trì Sanh Xuân được, chỉ việc hấn mời Ưu Bạch Tam đến đủ thấy không đơn giản."

Từ Tử Lăng thuận miệng đáp: "Kẻ lừa đảo đặc biệt cảnh giác được người khác, đó không phải là y thật sự nghi ngờ."

Khấu Trọng nói: "Hình như ngươi có chút tâm sự gì đó?"

Từ Tử Lăng nói: "Ta lo cho ngươi, bởi rất có thể ngày mai tiểu Trọng ngươi sẽ gặp Lý Tú Ninh."

Khấu Trọng ngừng bước, thất thanh kêu lên: "Cái gì?"

Từ Tử Lăng kéo gã đi tiếp, kể lại tình hình một lượt rồi cười khổ: "Ta thấy Trầm Lạc Nhạn nói đúng, muốn thuyết phục Tú Ninh công chúa, ngươi phải ra tay."

Sắc mặt Khấu Trọng trắng bệch nói: "Chả lẽ ta nói với nàng là sẽ giết chết hai huynh trưởng của nàng sao? Mà nếu không nói thật ra, sau này nàng sẽ trách ta là đồ lường gạt, hận ta suốt đời suốt kiếp!"

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: "Để cho nàng hiểu đây là vấn đề sinh tử tồn vong, trong đó phải cân nhắc nặng nhẹ. Ngươi phải tùy cơ ứng biến, rồi bảo nàng chọn lựa để Lý Thế Dân sống là một Hoàng đế tốt hay là Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát tiếp tục làm chuyện hại dân hại nước."

Khấu Trọng kêu lên: "Như vậy chẳng phải sẽ nói cho nàng biết tất cả sao?"

Từ Tử Lăng đáp: "Xem ra chính là như vậy, phải xem nàng yêu ngươi đến đâu!"

Khấu Trọng chợt chợt dạ, choàng vai gã nói: "Cuối cùng ta hiểu tại sao Thạch Chi Hiền nghi ngờ rồi, vấn đề là ở ta, bởi ta quá thoải mái đi! Không giấu gì ngươi, từ sau khi quyết định giúp Lý Thế Dân, ta như trút được gánh nặng."

Từ Tử Lăng nói: "Thạch Chi Hiền chỉ tưởng rằng ngươi đã đạt đến cảnh giới 'vong đao' của Tống Khuyết mà không nghi ngờ ngươi thấy nhẹ nhõm cả người vì không làm Hoàng đế. Lẽ nào Khấu Trọng lại trao ngai vàng cho người khác khi đã nắm chín phần cơ hội? Nói ra e rằng chẳng ai tin!"

Khấu Trọng mừng rỡ nói: "Hy vọng Thạch Chi Hiền không phải là một ngoại lệ duy nhất. Bọn ta còn phải vào thâm cung cùng Thạch Chi Hiền tiêu diệt Tất Huyền và Triệu Đức Ngôn, trong thiên hạ có chuyện nào thú vị hơn?"

Từ Tử Lăng bật cười: "Hình như ngươi không còn lo lắng vì sắp gặp Tú Ninh công chúa?"

Khấu Trọng tiu nghỉu nói: "Đây gọi là tìm vui trong khổ, con người phải tìm cách giữ tâm trạng thoải mái cho mình!"

Tiếng vó ngựa từ phía sau vọng tới.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng quay đầu nhìn lại, Kiều Công Sơn đang cùng mười mấy tên Trường Lâm quân phóng ngựa đuổi theo.

Người kìm cương, ngựa hý vang.

Kiều Công Sơn quát bọn thủ hạ: "Đem hai con ngựa đến đây!"

Có hai người nhảy xuống ngựa, giúp Từ Tử Lăng lên ngựa, sau đó phóng lên một thước ngựa khác.

Kiều Công Sơn dong ngựa chậm chậm đi trước, cười nói với hai người: "Tiểu đệ đến phủ tìm hai người không gặp, may mà đuổi kịp ở đây."

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Có chuyện gì mà tìm ta gấp vậy?"

Kiều Công Sơn nói: "Hai vị gặp may rồi! Buổi chiều sáng hôm nay Ôn đại nhân báo với hoàng thượng chuyện quý vị trở về Trường An, hoàng thượng cả mừng, còn bảo Vi công công lập tức bảo các vị vào cung. Vi công công đã ra lệnh, tiểu đệ làm sao không gấp cho được? Nào! Nếu sáng nay hoàng thượng không gặp được quý vị, tiểu đệ khó thoát nạn!"

Nói xong thúc ngựa phóng nhanh, cả hai gã không biết là lành hay dữ, chỉ đành đánh liều thúc ngựa theo sau, chạy về phía Hoàng thành. Vừa tới An Hóa đại nhai, cả đoàn người

đi theo phía bắc, rồi phóng ngựa từ Thuận Nghĩa môn vào Hoàng thành, đi qua Hoành Quán quảng trường, đến tận Thừa Thiên môn mới xuống ngựa.

Ngự kỵ trưởng Trình Mạc đã đợi đến sốt cả ruột, lập tức dẫn hai gã vào Hoàng cung, vừa đi vừa nói: "Hoàng thượng coi trọng hai vị. Nghe hai vị trở về, hoàng thượng rất mừng. Từ lúc bọn Đột Quyết lăm le dòm ngó biên cương, rất ít khi thấy hoàng thượng vui vẻ như thế."

Khấu Trọng thăm dò: "Bây giờ tuyết đang rơi, e rằng không tiện thi đấu mã cầu!"

Trình Mạc nói: "Điều đó phải xem ý chỉ của hoàng thượng thế nào. Chỉ cần hoàng thượng nói nửa câu, bảo đảm cả quảng trường sẽ không còn một hạt tuyết nào."

Hai người thầm kêu khổ, nếu có Dương Hư Ngạn, chắc chắn họ sẽ bị bại lộ chứ đừng nói là có Tất Huyền, Triệu Đức Ngôn hay bọn Khả Đạt Chí.

Sự việc đã đến nước này, chỉ đành tùy cơ ứng biến, chẳng lẽ bây giờ lại cuốn gói bỏ chạy?

Trình Mạc đương nhiên xem trọng bọn gã, hạ giọng nói như bạn bè thân thiết: "Hãy ngoan ngoãn nghe chỉ thị của Vi công công! Công công là người hoàng thượng sủng tín, có ông ta chiếu cố, bảo đảm tiền đồ của hai vị sẽ rộng thênh thang, sau này chúng ta sẽ là hảo huynh đệ."

Hai gã đến Thân Chính điện phía đông Cống phẩm đường ở hậu cung, sau cuộc thi đấu lần trước, Lý Uyên cũng đã tiếp kiến bọn gã ở đây.

Trình Mạc chưa kịp mời họ ngồi xuống, bọn lính canh cửa đã kêu: "Hoàng thượng giá đáo!"

Hai người vội vàng quỳ xuống ở cửa nghênh đón.

Lý Uyên hớn hở cùng bọn Vi công công, Bùi Tịch bước vào. Thấy Khấu, Từ, vội chạy đến đỡ, cả mừng nói: "Hai vị khanh gia bình thân!"

Cả hai đều ngơ ngác đứng dậy, chẳng hiểu sao Lý Uyên lại nhiệt tình với bọn gã như thế.

Sau khi Lý Uyên ngồi vào bệ rồng, Vi công công đứng bên cạnh, Bùi Tịch và họ ngồi xuống ở hai bên, hai gã tuy chẳng có thân phận địa vị gì, nhưng lại được ngồi bằng vai phải lứa với Bùi Tịch, quả thật không tầm thường.

Sau mấy lời hàn huyên, Lý Uyên mới đi vào vấn đề chính: "Mười ngày sau Đột Quyết và Cao Lệ phái sứ giả đến Trường An, đây là việc lớn từ khi Đại Đường ta khai quốc. Trong đó sứ giả của Cao Lệ mong muốn cùng trăm tâm tình trên sân mã cầu, trăm chột nghĩ sao không cử hành thi mã cầu cho cả ba bên, bây giờ có hai vị khanh gia trở về, ta đã nắm chắc phần thắng, ha ha!"

Rồi y ngửa đầu cười dài, hào khí chẳng khác gì sắp xuất chinh.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chột vỡ lẽ ra, trong lòng kêu không may, bọn gã tìm mọi cách tránh mặt Tất Huyền và Phó Dịch Lâm, bây giờ Lý Uyên lại tổ chức đấu mã cầu, điều đó chẳng khác gì là kiểm tra thân phận của hai gã.

Miệng chỉ đành nói tạ chủ long ân, nhưng trong lòng bọn gã thì đang run sợ.

Lý Uyên lại nói: "Các người cứ ở trong cung, Vi công công xem thử có chức vị gì phù hợp với họ, các người phải ra sức luyện tập, chuẩn bị cho cuộc thi mã cầu."

Lời nói đó chẳng khác gì sấm nổ giữa trời xanh khiến cả hai gã đều xây xẩm mặt mày, nếu phải ở trong cung, chẳng khác nào ngồi tù!

Nếu không phải đeo mặt nạ, bọn Lý Uyên sẽ phát giác sắc mặt của bọn gã rất khó coi.

- o O o -